

foretaa Behandlingen og Opgjørelsen af Fallitboet, men i Dvrigt vil Behandlingen efter Lovforslaget altsaa være at iagttage.

Til det ærede Medlem overfor mig (Brasch) skal jeg blot sige, at med al Agtelse for hans Mening, maa han dog vistnok finde det naturligt, at jeg ved at fremhæve de Punkter, som jeg finder særdeles vigtige, følger min egen Anskuelse af Sagen. Og i denne Henseende vil det nu erindres, at Regjeringens Forslag ikke havde en saadan Straffebestemmelse som den af ham omtalte, saa at det altsaa er ganske naturligt, at jeg heller ikke særlig dvælede ved den Forandring, som i saa Henseende er bleven foretaget med Hensyn til Lovforslaget i det andet Thing. I Dvrigt var netop den nye faldne Udtalelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Melchior) mig forsaavidt kjær at høre, som den er et levende Vidnesbyrd om, hvor omtvistet det Forhold er, hvorom det ærede Medlem fra Hobro (Brasch) har en saa bestemt Mening. Jeg kan oplyse, at jeg, skjøndt der ikke har været talt meget om dette Spørgsmaal, har forviiset mig om, at der var en aldeles bestemt Mening mod Fastholdelsen af den af ham fremhævede Straffebestemmelse, som blev indsat af Landstinget. Det ærede Medlem vil derhos indse, at en Minister virkelig ikke meget stærkt kan insistere paa Fastholdelsen af et Forslag, som er blevet indsat i det ene Thing, men som ikke blev ansat for nødvendigt i det oprindelige Regjeringsforslag, og der møder Modstand i det andet Thing.

Ordføreren: Jeg skal blot gjøre et Par Bemærkninger, i Anledning af de Ord, som bleve udtrede af det ærede Medlem, skraas overfor mig (Brasch). Jeg har ikke sagt, at Straffeloven, som den nu er, altid vil kunne ramme den Fallent, som er i et af de Tilfælde, som omtales i § 46, men jeg har kun sagt, at Straffeloven, som den nu er, i nogle Tilfælde vil være tilstrækkelig dertil. Det forholder sig nemlig ingentunde saaledes, som det ærede Medlem syntes at mene, at der efter den nu bestaaende Lovgivning kun kan anvendes Straf for en Fallent, naar det kan oplyses, at han har gjort sig skyldig i virkelig

Swig eller Bedrageri. Der er nemlig en Bestemmelse i Straffeloven, som siger: Naar Nogen, hvis Bo er kommet under Fallitbehandling, findes ved ødsel Levemaade, ved høit Spil, ved uovelige Foretagender, der ikke staa i Forhold til hans Formue, eller ved anden saadan letskindig Udfærd, at have paaført sine Kreditorer betydelige Tab, bliver han, naar Nogen af Boets Kreditorer derpaa andrager, at straffe med Fængsel osv. Min Mening er nu, den, at en Fallent i mange Tilfælde vil kunne komme ind under denne Bestemmelse i Straffeloven. Det vil ofte være Tilfældet, at man vil kunne behæjde Fallenter en saadan letskindig Udfærd i deres Forretningsførelse, som den citerede Bestemmelse omtaler, men jeg siger ingentunde, at det altid vil være Tilfældet.

Jeg skal endnu kun til Slutning tilføie et Par Ord i Almindelighed for at afværge, at man skal nære altfor sanguinske Forhaabninger om det foreliggende Lovforslag og dets Virkninger. Jeg tror ikke og har aldrig troet, at det er et feilfrit eller fuldkomment Arbejde. Det er ikke Tilfælde med noget Lovarbejde. Både vil, det vil sige, sig, at der har været Feil i det oprindelige Lovforslag, og det vil ogsaa, tror jeg, vil sige, at der er kommet flere til under dets Behandling her i Rigsdagen. Det er jo imidlertid Noget, som Fremtiden nærmest maa døømme om, og jeg udtaler blot dette allerede nu for Fremtidens Skyld. Lovforslagets Skjæbne vil blive den, at Retsvidenssaben ved Fortolkningen af det og ved Anvendelsen deraf ganske sikkert vil finde Både Utydeligheder og Lakuner og paa enkelte Steder maaste endog saa Nødsgrub. Det er en Skjæbne, som ingen Lov endnu har undgaaet, og hvor den nogentids er bleven undgaaet, der er det kun et Tegnpaa, at der mangler tilbørligt Liv og Kraft i Videnssaben og i Rettens Anvendelse paa det Sted. Jeg tror derfor ikke, at man maa eller paa nogen Maade kan være berettiget til at vente, at dette Arbejde i saa Henseende skulde undgaa den sælles Skjæbne. Det vil det ikke, og det er heller ikke det Synspunkt, hvorfra man i Nutiden bedømmer saadanne Lovarbejder. Hvad der derimod skal og maa ses hen til, det er, om det, som man maa haabe, vil be-